అర్చన

- అత్తలూరి విజయలక్ష్మి

5

వేణు ప్రజ్ఞ దగ్గర్నించి బయలుదేరి నేరుగా ఇంటికి వెళ్ళకుండా పార్కుకెళ్ళి కూర్చున్నాడు. అదృష్టం బాగుంది కాబట్టి ఉదయం తాను చెప్పిందేదీ తండ్రి వినలేదు. విని ఉంటే కథలో వచ్చిన చిత్రమైన మార్పుని అబద్ధంగా కొట్టేసేవారు. అర్చన దోషిగా మిగిలిపోయేది ఆయన దృష్టిలో. ఇప్పుడు అర్చన సంగతి, తన సంగతి పక్కన పెడితే తామిద్దరూ చేసిన తప్పుకి ఒక పసిప్రాణం బలికాకూడదు.

బాబు తన రక్తం. వేణు ఛాతీ ఉప్పొంగింది. నేను తండ్రినయానా? దోషి అయితే అయాను. కానీ తండ్రినయాను. చాలు చక్రవర్తి ఇచ్చిన స్ఫూర్తితో ఆ రోజలా తాను రెచ్చిపోకుండా ఉండి ఉంటే ఎప్పటికీ తండ్రి అయేవాడు కాదు. అది కూడా అర్చన ద్వారా. ఇప్పుడు అర్చన లేకపోయినా ఆమె ప్రతిరూపం బాబు ఉన్నాడు. బాబులో అర్చనని చూసు కుంటూ బతికేయచ్చు.

అర్చనని ఎంత ప్రేమించాడు? ఎంత ఆరాధించాడు. ఆమె తనని ఒక గడ్డిపోచలా తీసేసినా, అవమానించినా ఆమె వెంటపడి, ఆఖరికి ఆ రోజు ఆ సంఘటనకు జరక్కపోయి ఉంటే అర్చన తనకి దక్కేదా? ఆమె ఆశలు, ఆశయాలు, చాలా ఉన్నతమైనవి. వాటిని దాటి ఎట్టి పరిస్థితుల్లో కూడా ఆమె తన ప్రేమని అంగీకరించేదికాదు. ఒక విధంగా ఆ సంఘటన ఆమెకి శాపం. తనకి వరంగా పరిణమించింది. కానీ, ఇప్పుడు అనిపిస్తోంది. అది వరంకాదు. ఇద్దరికీ శాపమే అని.

"సార్! పల్లీసార్. పల్లీకావాలా."

ఆలోచనలు చెదరగొట్టిన ఆ కుర్రాడిమీద బాగా కోపం వచ్చింది వేణుకి. తమాయించుకుంటూ "వద్దు" అన్నాడు.

"తీసుకోండి సార్. ప్లీజ్ సార్." ప్రాధేయపూర్వకంగా అడిగాడా కుర్రాడు.

వేణుకి కొంచెం జాలేసింది. వాడిని అక్కడినుంచి పంపేస్తే మళ్ళీ అర్చన గురించిన ఆలోచనల్లోకి వెళ్ళిపోవచ్చన్నట్టుగా జేబులోంచి పదిరూపాయలు నోటు తీసి పల్లీలు కొన్నాడు. కుర్రాడు హుషారుగా "పల్లీ పల్లీ" అని అరుస్తూ వెళ్ళిపోయాడు.

పదేళ్ళ ఆ కుర్రాడిని చూస్తుంటే వేణుకేదోలా అనిపించింది. చదువుకోవాల్సిన వయసులో వాడికీ ఖర్మేంటి? ఏ తల్లి కనివదిలేసిందో పాపం ఇలా బాలకార్మికుడిగా బతకాల్సి వచ్చింది.

బాలకార్మికుడు.. వేణు సడన్‌గా ఏదోగా అనిపించింది. బాలకార్మికుడిగా ఎందుకయాడు. వాడి తల్లి, తండ్రి వదిలేసారా వాడిని. తల్లి, తండ్రి వదిలేసిన పిల్లలు ఇలా అవుతారు. అవును.

వేణు ఆపాదమస్తకం వణికింది.

వెంటనే బాబు గుర్తొచ్చాడు. బాబుని తెచ్చుకోవాలి. వెంటనే తెచ్చుకోవాలి. తన ప్రాణానికి ప్రాణంగా, తన కంటిపాపలా వాడిని పెంచుకోవాలి. అర్చన కసాయిది. తాను కసాయివాడు కాదు. తన బాబుని తను పెంచుకుంటాడు.

వేణుకి ఇంక ఒక్క క్షణం కూడా అక్కడ కూర్చోవాలనిపించలేదు.

ఎల ఉన్నాడో తన రక్తం పంచుకు పుట్టిన బాబు వాడిని చూడాలి. అవును చూడాలి. వెంటనే తనతో తెచ్చుకోవాలి. చివాల్న బెంచీమీదనుంచి లేచాడు. పార్కింగ్ ప్లేస్‌లో పెట్టిన బండిమీద కూర్చుని ఉద్వేగంగా స్టార్ట్ చేసి ఇంటివైపు పోనిచ్చాడు.

వేణు గేటు తోసుకుని లోపలికి నడిచేటప్పటికి వాకిట్లో అరుగుమీద కృష్ణస్వామి కూర్చుని ఉన్నాడు. వాకిలి శుభ్రంగా ఊడ్చి, నీళ్ళు చల్లి ముగ్గు పెట్టి ఉంది. అరుగు మీద దుమ్ము, ధూళి అంతా పోయి కూర్చోడానికి వీలుగా ఉంది. పనమ్మాయి లోపలనుంచి ప్లాస్టిక్ చేటలో చెత్త తీసుకొచ్చి ఓ మూలగా పెట్టిన కవరులో చెత్తవేసింది. అదంతా చూడగానే తండ్రి పరిశుభ్రతకి ఎంత విలువ ఇస్తాడో వేణుకి గుర్తొచ్చింది. మొహమాటంగా కొన్ని క్షణాలు గేట్లోనే నిలబడి పోయాడు. తనింట్లో అతనికే కొత్తగా, మొహమాటంగా అనిపించింది.

''రా నాన్నా. ఏం అలాగే ఆగిపోయావు?'' చాలా ప్రశాంతంగా ఆహ్వానించాడు కృష్ణస్వామి.

వేణు ముందు రెండు అడుగులు సందేహంగా వేసినా బాబు గుర్తు రావడంతో అనుకోకుండానె అతని అడుగుల్లో వేగం పెరిగింది. కళావిహీనమైన ఆ కళ్ళల్లో చిన్న వెలుగు వెలిగింది. తండ్రికి దగ్గరగా నడిచి ఆయన పక్కనే అరుగుమీద కూర్చుని నెమ్మదిగా అన్నాడు. ''నాన్నా.. బాబు ఎలా ఉన్నాడు? ఎక్కడ ఉన్నాడు?''

''ఏ బాబు?'' కొంచెం చిత్రంగా చుశాడాయన.

''అదే అది అర్చన బాబు''

కొన్ని క్షణాలు మౌనంగా ఉన్న కృష్ణస్వామి నెమ్మదిగా అడిగాడు ''ఇప్పుడు నమ్మకం కలిగిందా బాబు నీ కొడుకే అని'' వేణు తలవంచుకున్నాడు.

''ఏమైందిరా? అర్చన బాబుని ఎందుకు వదిలేసింది? మీ అనుబంధానికి గుర్తేనా బాబు?''

వేణు నిట్టూర్చాడు. ''బాబుకి మేమే తల్లితండ్రులం నాన్నా.. కానీ''

''చెప్పరా ఉదయం ఏదో చెపుతుంటే నాకు నిద్రపట్టింది. ''

''చెపుతాను నాన్నా. కానీ, ఇప్పుడు కాదు. నాన్నా.. మనం ఈ రాత్రికే మన ఊరు వెళ్ళిపోదాం. నాకు బాబుని చూడాలని ఉంది''

ఆయన మనసు ఆర్ద్రమైంది. వేణు భుజమ్మీద ఆప్యాయంగా చెయ్యి వేసి నొక్కుతూ, ''అలాగె వెడదాం నాన్నా'' అన్నాడు.

వేణు కళ్ళల్లో ఆనందం విరిసింది. ''అయితే, ఇప్పుడే ఫోన్ చేసి టిక్కెట్లు బుక్ చేస్తాను నాన్నా. బస్సులో వెడదామా? కాకినాడ దాకా బస్సులున్నాయి. ఏ.సి బస్సులు. అక్కడి నుంచి మన ఊరికి మంచి బస్సుంటే వెళదాం. లేకపోతే టాక్సీలో వెడదాం'' అన్నాడు.

''అలాగే నీ ఇష్టం. ఇంతకీ నువ్వు భోంచేశావా?''

అప్పుడు గుర్తుకొచ్చింది వేణుకి ఆయనకి భోజనం ఏర్పాటు చేయలేదని. ''నాన్నా మీకు భోజనం?'' అంటూ ఆగిపోయాడు.

''పద కాళ్ళూ చేతులు కడుక్కురా. అన్నం తిందాం'' అన్నాడాయన అరుగుమీంచి లేస్తూ.

''అన్నమా?'' అయోమయంగా చూశాడు వేణు.

''నాకు వంటొచ్చు కదరా!''

ఓ.. వేణు చూపులు గుమ్మంలోంచి లోపలికి ప్రసరించడానికి ప్రయత్నిస్తూ తానూ లేచి లోపలికి నడిచాడు. గుమ్మం దగ్గరే మంచి పరిమళం అగరొత్తుల పరిమళం ఇల్లంతా చాలా పరిశుభ్రంగా ఉంది. పనమ్మాయితో శుభ్రం చేయించి నాన్న వంట చేసినట్టున్నారు. ఛ తానొక ఫూల్ అని మరోసారి రుజువు చేసుకున్నాడు. వేణు మనసులోనె నొచ్చుకుంటూ బాత్‌రూం వైపు వెళ్ళిపోయాడు.

అతని తిరిగి వచ్చేసరికి విస్తరాకుల్లో అన్నం, కూర వడ్డించి అతని కోసం ఎదురుచూస్తూ కూర్చుని ఉన్నాడు కృష్ణస్వామి. వేణు మౌనంగా వచ్చి తండ్రి పక్కనే పీట మీద కూర్చున్నాడు. ఎంతకాలమైంది. నాన్నతో కలిసి భోంచేసి. వేణు కళ్ళల్లో నీళ్ళు చిప్పిల్లాయి. అవి బైటకు రాకుండా మంచినీళ్ళు తాగి, భోజనానికి ఉపక్రమించాడు.

వేణు హైస్కూలుకి వచ్చిందాకా ప్రతిపూటా ఖచ్చితంగా తండ్రితో కలిసే భోంచేసేవాడు. వేణుకి ఏడేళ్ళ వయసులోనే ఉపనయనం జరిగింది. గాయత్రీ మంత్రం చెవిలో పడిన మరుక్షణం వేణులో దివ్యమైన తేజస్సు, అంతులేని విజ్ఞానం కలుగుతాయని కృష్ణస్వామి నమ్మకం. నిజం చెప్పాలంటే వేణు చాలా తెలివైనవాడు. అతని జీవితం అనుకోకుండా తిరిగిన మలుపు వలన అతనొక బ్యాంక్ మేనేజర్గా ఉండిపోవాల్సి వచ్చింది. కానీ, ప్రయత్నించి ఉంటే కలెక్టర్ కావాలన్న తండ్రి కోరిక తప్పకుండా తీర్చగలిగేవాడు. నీళ్ళు నిండిన అతని కళ్ళకి పళ్ళెంలో పదార్థాలు మసకగా కనిపించాయి.

ఉపనయనం అయాక కొంతకాలం పాటు ప్రతీపూటా భోజనం చేసేటప్పుడు పాటించాల్సిన ఆచారాలను దగ్గరుండి అమలు చేయించాడు. గాయత్రీ మంత్రం చదివావా? లేదా? అంటూ పదే పదే అడిగి తెలుసుకునేవాడు. సంధ్యావందనం చేయించడం దగ్గర్నించీ ప్రతి ఒక్కటీ వేణుకి హఠాత్తుగా ఒకటి అనిపించింది. సుమారు హైస్కూలు చదువు అయిందాకా పాటించిన ఆచారాలను తను ఎప్పుడు, ఎలా వదిలేసినట్టు అతనికి ఎంతో ఆలోచించినా ఆ విషయం గుర్తురాలేదు.

"సరిగా భోంచెయ్యి వేణూ. ఇప్పుడు బాధపడినంత మాత్రాన కోల్పోయిన జీవితాన్ని, ఆనందాన్ని తిరిగి పొందలేము అందుకే పెద్దలంటారు. గతం అనేది ఒక క్యాన్సిల్డ్ చెక్కులాంటిదిట. మర్చిపో. ఏం చేయాలో అమ్మతో ఆలోచించి చేద్దాం సరేనా?"

ఆయన మాటల్లోని ఆర్ద్రత, ఆప్యాయత వేణు కన్నీళ్ళను మరింత ఎక్కువ చేస్తుంటే బలవంతంగా కన్నీళ్ళు అదిమి పెట్టి అన్నం ముద్ద నోట్లో పెట్టుకున్నాడు.

రాత్రి తొమ్మిదిన్నరకి కాకినాడ వెళ్ళే బస్సుకి టికెట్టు బుక్ చేశాడు. సూట్ కేస్లో రెండు జతలు బట్టలు సర్దుకుని, ఇంట్లో సర్దుకోవాల్సినవి ఏమన్నా ఉన్నాయేమో చూశాడు. అంట్ల గిన్నెలన్నీ పెరట్లో పంపుదగ్గర వేసి గిన్నెల గంప అక్కడ పెట్టాడు. జాగ్రత్తగా పెరటి తలుపు వేసి గొళ్ళెం పెట్టాడు. వంట గదిలో అన్నీ ఒకసారి చెక్ చేసుకుని సిలిండర్ ఆఫ్ చేసాడు. వాకిట్లోకి వెళ్ళి తండ్రి పక్కన కూర్చుని నెమ్మదిగా అడిగాడు.

"నాన్నాగారూ.. బాబుని అమ్మే చూసుకుంటోందా?"

ఆయన వేణు వైపు చూసి మెత్తగా నవ్వాడు. "లేదు. అమ్మకి ఆ బాబెవరో ఏమిటో తెలియదు. ఆవిడ షాక్లో ఉంది. నీలవేణి అని ఒకమ్మాయి మనింట్లో పని చేస్తుంటుంది. అమ్మకి చేదోడు వాదోడుగా ఉంటోంది. ఆ అమ్మాయి బాబుని తాను పెంచుకుంటానని తీసుకుంది."

వేణు కంగారుగా అడిగాడు. "ఆ అమ్మాయి ఎక్కడుంటుంది?"

"మనింట్లోనే ఉంటుంది భయపడకు. బాబు ఎక్కడికీ వెళ్ళదు"

హమ్మయ్య వేణు గుండె కుదుట పడింది.

"ఏ.టి ఎమ్కి వెళ్ళొస్తాను నాన్నా. " అంటూ బైటికి వెళ్ళబోతున్న వేణుని వారిస్తూ అన్నాడు కృష్ణస్వామి.

"డబ్బులు నా దగ్గర ఉన్నాయిలేరా. నువ్విప్పుడు ఓ ఐదువేల కోసం ఏ.టి.ఎమ్దాకా ఎందుకు? "

"నా దగ్గర అసలు లేవు నాన్నా. "

"ఫర్వాలేదురా. నీ డబ్బు, నా డబ్బు అంటూ మనకి తేడాలేం లేవుకదా. ఇంట్లో ఉన్నాయి. నా దగ్గర ఉన్నాయి. కూర్చో ఉదయం నుంచీ తిరుగుతూనే ఉన్నట్టున్నావు. ఇంకా ఎంత టైం ఉంది మన బండికి? "

కూర్చున్నాడే కానీ, ఏం మాట్లాడాలో అర్థం కాని వేణు కొద్దిసేపు ఆలోచిస్తూ ఉండిపోయాడు. అతని మనసు నిండా బాబు నిండిపోయి ఉన్నాడు. ఎలా ఉన్నాడో చిట్టి తండ్రి. తన పోలికా? అర్చన పోలికా! ఆ రాక్షసి పోలిక రాకుండా ఉంటేనే హాయి.

అవును ఆమె రాక్షసి. అందమైన రాక్షసి. తన సున్నితమైన మనసుని ముక్కలు చేసి, ఆ ముక్కలు మరింతగా గుండెల్లో గుచ్చుకునేలా ఆ గుండెల మీంచి నడిచి వెళ్ళిపోయిన గుండెలేని ఆడది. అందమైన ఆ రూపం వెనక ఎంత కాఠిన్యం? ఆ మనసు ఎంత పాషాణం? అలాంటి ఆడదాన్ని ప్రేమించడం తను చేసిన పొరపాటు. ప్రేమించి వెంటబడడం ఆమె ఛీత్కారాలు, అవమానాలు భరించడం, చివరికి ఆమె అహంకారం దిగిపోయిందనుకుని, నిస్సహాయంగా తన చేయి అందుకుని తనతో నడుస్తుందని ఆశించి పెళ్ళిచేసుకోడం ఇవన్నీ పొరపాట్లే. ఎన్ని పొరపాట్లు చేశాడు. వీటిని సరిదిద్దుకుని సవ్యంగా జీవించడానికి తనకి ఎంతకాలం పడుతుందో? అంతదాకా అమ్మా, నాన్నలకి మానసిక క్షోభేకదా. ఇది న్యాయమా? తను చేసింది ధర్మమా? ఒక యువతి కోసం కంటిదీపంలా పెంచుకున్న తల్లి, తండ్రులకి ఇంతటి శిక్షవేసిన తాను వాళ్ళని క్షమించమని ఎలా అడగగలడు?

బి.యస్సీలో యూనివర్సిటీ ఫస్ట్ వచ్చిన తను అర్చన కోసం ఆమెని భార్యగా పొంది చక్కటి దాంపత్య జీవితం గడపడం కోసం బ్యాంకు ఎగ్జామ్స్ రాయడం, బ్యాంకులో తనకి ఉద్యోగం రావడం, అంతా జస్ట్ యాక్సిడెంట్. ఎంత పెద్ద గాయం. మానని గాయం చేసింది ఈ యాక్సిడెంట్.

ఆ రోజు చక్రవర్తి బతిమాలాడు. "ఒద్దురా నా మాట విను. నేను సరదాకి రాస్తున్నను బ్యాంకు ఎగ్జామ్స్. నీలాగా నాకు పెద్ద యాంబిషన్స్ లేవు. నా మాట విని సివిల్స్‌కి ప్రిపేర్ అవరా" అని తను వింటేనా? నో అర్చనని పెళ్ళి చేసుకోవాలి. ఆమె కోల్పోయిన జీవితానందాన్ని తను ఇవ్వాలి. అందుకు ఉద్యోగం సంపాదించాలి. అనుకున్నట్టే జరిగింది. బ్యాంకు ఎగ్జామ్స్ రాయడం సెలక్ట్ అవడం అంతా యాధృచ్చికం. తనేం కష్టపడలేదు. చాలా ఈజీగా వచ్చింది ఉద్యోగం.

చక్రవర్తి తండ్రి పెద్ద బిజినెస్ మాన్. చక్రవర్తి ఒక్కడే కొడుకు. అతనికి ఉద్యోగం చేసే అవసరం ఎంతమాత్రం లేదు. కానీ, ఉద్యోగం చేయాలి కాబట్టి సరదాగా బ్యాంక్ ఎగ్జామ్స్ రాశాడు. ఉద్యోగం వచ్చింది. అయితే, అంతకు ముందే డిగ్రీ అయిపోగానే అతని మేనత్త కూతురు మాధవితో అతని వివాహం కూడా అయిపోయింది. మాధవి మంచి అమ్మాయి. గొప్ప అందగత్తె కాకపోయినా చామనఛాయితో, గుండ్రటి మొహంతో ఆకర్షణీయంగా ఉంటుంది. మంచి స్నేహశీలి చక్రవర్తితో చెపితే అతను ముక్కచివాట్లు పెట్టాడు. భవిష్యత్తు చేతులారా పాడుచెసుకుంటున్నావు నీకెందుకురా ఆ అమ్మాయి గొడవ. నిన్ను ప్రేమించడం లేదని చెప్పిందికదా. అంటూ ఎంత చెప్పినా వేణు పట్టిన మొండి పట్టుకి మాధవి సపోర్టు ఇవ్వడంతో వేణు కోరిక నెరవేరింది.

వేణుకి జుట్టు పీక్కోవాలనిపిస్తోంది. తనని ఎడాపెడా కొట్టుకోవాలనిపిస్తోంది. ఎదురుగా నుదుట నామాలతో కూర్చుని, ప్రశాంతంగా ధ్యానం చేసుకుంటున్న తండ్రి అతని కంటికి విష్ణుమూర్తిలా అనిపించాడు. ఆలోచనలనుంచి బైటపడాలి. తల విదిల్చిలేచాడు. లోపలికి వెళ్ళి గోడ గడియారం చూశాడు. ఎనిమిదింపావు. బయలుదేరాలి. బైటకి వచ్చి మెల్లిగా అన్నాడు.

"నాన్నా బయలుదేరదామా? "

కృష్ణస్వామి ధ్యానంలోంచి కళ్ళు తెరిచాడు.

"ఆ వెళదాం పద. " అంటూ లేచి కండువా దులుపుకుని భుజం మీద వేసుకుని లాల్చీవేసుకోడానికి లోపలికి నడిచాడు.

●●●

అర్చనకి తాను మూడు సంవత్సరాలు ఎంతో ఉల్లాసంగా గడిపిన ఆ పరిసరాల్లో తిరుగుతుంటే అప్పటిదాకా నిరాశతో, నిస్పృహతో, విషాదంతో నిండిన మనసంతా కొత్తగ చైతన్యం నింపుకున్నట్టయింది ఇదే చెట్టుకింద కదా ఎప్పుడూ తనూ, నీలూ, లీల కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకునేవారు. ఈ క్యాంటిన్ దగ్గరే కదా గంటలు, గంటలు కాఫీలు తాగుతూ, బాతాఖానీ వేస్తూ గడిపేవారు. ఈ వేదికమీదే కదా తను అందరిచేతా ఎన్నో సాంస్కృతిక కార్యక్రమాలు చేయించింది. ఇదే ఇదే తన క్లాస్. అణువణువునా ఆనందం ఇదే ఇదే

ఈ క్లాసులోనే వేణు, వేణు స్నేహితులు. ఆగిపోయింది. ఉత్సాహం చప్పున చల్లారిపోయింది. నీరసంగా, వెనక్కి తిరిగింది. గంట వినిపించింది. కాలేజీ అయిపోయింది. అడుగులు వేగంగా వేసుకుంటూ ప్రిన్సిపాల్ రూము వైపు నడిచింది. సింహాచలం ఎదురొచ్చాడు.

"వెడదామా సింహాచలం?" అడిగింది.

"లేదమ్మా ఆయమ్మ అక్కడ లేరట. ఇంకెక్కడికో వెళ్ళిపోయారట. మీరు కావాలంటే రేపు కొత్త మేడమ్ వస్తారు కలుస్తారా?" అడిగాడు. పొంగుతున్న పాలమీద గిన్నెడు నీళ్ళు ఒలికిపోయాయి. ఆశలన్నీ అణగారిపోయాయి. మళ్ళీ భవిష్యత్తు క్వశ్చన్ మార్కు దగ్గరికొచ్చింది. ఈ జీవితం నిండా క్వశ్చన్ మార్కులేనా? నవ్వొచ్చింది. జీవంలేని నవ్వు.

ఏం మాట్లాడకుండా తల అడ్డంగా తిప్పి వెనక్కి తిరిగింది.

కడుపులో ప్రాణం పోసుకుంటున్న బిడ్డ. అంధకారం? అలుముకున్న భవిష్యత్తు. అర్చనకి ఉప్పెనగా దుఃఖం వచ్చింది. ఏమిటీ జీవితం? కొన్ని రోజులు ముందు తాను వేణుని వదిలేసి వచ్చినా కన్యగానే ఉండేది. కానీ, భవిష్యత్తు గురించి ఒక నిర్ణయానికి వచ్చేలోపలే ఆ సంఘటన జరిగిపోయింది. ఆ రోజు వేణు ఆలా ఉద్రేకపడకపోయి ఉంటే ఈ జీవితం ఇంకోరకంగా ఉండేది. తన ఆశయాలు, ఆశలు... అర్చన అర్చనగానే మిగిలేది. కానీ, ఇప్పుడు తను అర్చన కాదు. మిసెస్ వేణు. నో అలా జరక్కూడదు. ఎన్నటికీ జరక్కూడదు.

అర్చనకి దిగులుగా, బాధగా తనమీద తనకే జాలిగా అనిపిస్తోంది. ఈ వెధవ బతుకు బతకాల్సిన అవసరం ఉందా? అనిపించింది కాస్సేపు. చావడానిక్కూడా ధైర్యం కావాలి అనుకుంది. తనకి బతికే ధైర్యం ఉంది కానీ, చచ్చే ధైర్యం లేదు. ఏం జరిగినా బతకాలి. ఎలాగైనా బతకాలి.

ఒక నిర్ణయానికి వచ్చిన దానిలా ఆటో పిలిచి ఎక్కింది. తనకున్న ముఖ్యమైన స్నేహితురాళ్ళలో లీల కూడాఉంది. తన దగ్గరకు వెళ్ళాలి. లోకం గొడ్డుపోలేదు. నీలిమలాంటి వ్యక్తిత్వం లేనిది కాదు లీల. మంచి మనసున్న మనిషి. దానికీ చాలా ఆశయాలుండేవి. బహుశా పి.జి పూర్తిచేసి ఉంటుంది. నీలిమలా పెళ్ళి చేసుకుని ఉండకపోవచ్చు.

తనకు బాగా గుర్తున్న లీల ఇల్లు సునాయసంగానే తెలుసుకోగలిగింది అర్చన.

చిరకాల స్నేహితురాలిని చూస్తున్నానన్న ఆనందంతో ఓ క్షణం శరీరం ఆపాదమస్తకం ఆనందంతో నృత్యం చేసింది. ఒక్కసారి ఆ రోజుల్లో అందరూ కలిసి చేసిన అల్లరి, కంబైన్డ్ స్టడీస్ పేరుతో ఒకళ్ళ ఇంటికి ఒకళ్ళు వెళ్ళి వెన్నల రాత్రుల్లో డాబా మీద కూర్చుని పాత సినిమాల్లో పడుకున్న పాటలు, ఒకళ్ళకి వచ్చిన ప్రేమలేఖలు మరొకళ్ళు చదువుకుంటూ పొందిన చిత్రమైన ఆనందం అన్ని గుర్తొచ్చాయి.

తనను చూడగానె ఎగురుతూ వచ్చి వాటేసుకుంటుందని ఆశించిన అర్చని నిరాశే మిగిలింది. అర్చన రాకను ఆహ్వానించింది. కానీ ఆనందంగా స్వీకరించలేదు. పోస్ట్ గ్రాడ్యుయేషన్ చేశానన్న గర్వం ఆమెలో తొంగిచూసింది. పైగా లీల పెళ్ళి ఒక ఐ.ఏ.ఎస్ ఆఫీసర్‌తో నిశ్చయమైంది.

ఆశ్రయం కోరి వచ్చిందని తెలియగానె నిర్దయగా అంది.

"సారీ అర్చనా. నువ్వు ప్రాణ స్నేహితురాలివే కానీ, ఇలాంటి పరిస్థితుల్లో నీకు సాయం చేయడం నా గొయ్యిని నేను తవ్వుకోడం అవుతుంది. ఏమీ అనుకోకు. "

అర్చన నిట్టూర్చింది.

ఆమె ఆశపడిన దారులన్నీ మూసుకుపోయి. గర్భిణీ. ఉదయం నుంచీ తిండి లేకుండా తిరుగుతోంది. చేతిలో డబ్బుంది. హోటల్ రూం తీసుకోవచ్చు. కానీ, ఎవరన్నా చూస్తే, చూస్తే చూడనీ అనుకునే పరిస్థితి కాదు. అటు కన్నతల్లితండ్రులు, ఇటు భర్త పేరుతో ఓ వ్యక్తి తనకి ఉన్న విషయం అందరికీ తెలుసు. ఈ విశాఖపట్టణం తాను పుట్టి పెరిగిన ఊరు ఎవరో ఒకళ్ళు ఎక్కడో అక్కడ కనిపించచ్చు. ఏంటమ్మా హోటల్లో ఉన్నావేంటి అని అడగచ్చు. సమాధానం చెప్పాలి. ఏమని చెప్పాలి? అవును ఏమని చెప్పాలి? తల్లి,

తండ్రి నన్ను ఇంట్లోంచి వెళ్ళగొట్టారు అని చెప్పాలా? నా మొగుడ్ని నేను వదిలేసి వచ్చాను అని చెప్పాలా? ఏమని చెప్పాలి? ఎందుకు అని అడిగితే ఆ ఎందుకుకి తన దగ్గర సమాధానం ఉందా?

అర్చనకి ఆకలితో పాటు, అవమాన భారం కూడా కలిసి ఒళ్ళంతా తూలిపోతోంది. అగమ్యగోచరంగా బైటకి వచ్చి, ఆలోచిస్తున్న అర్చన తట్టుకోలేని అశక్తతో కనిపించిన హోటల్లోకి దూరింది.

ఆ క్షణంలో ఆమెకి మూసుకుపోయిన దారుల్లో చిన్న వెలుగు చూపించడానికే ఆ దైవం ఆ హోటల్‌కి పంపించాడేమో నన్న భావన కలిగేలా ఆ జగన్మాతే హేమలత రూపంలో కనిపించింది. ప్రస్తుతం కాలేజీ ప్రిన్సిపాల్ ఒకనాటి కెమిస్ట్రీ లెక్చరర్. అర్చనని చూడగానే గుర్తుపట్టింది. సంతోషం వెల్లివిరుస్తున్న మొహంతో ఆత్మీయంగా పలకరించింది.

"ఏమ్మా అర్చనా ఏంటిలా వచ్చావు? ఎలా ఉన్నావు? " ఆమెని చూడగానే భయం, కంగారు కలిగిన అర్చనకి ఆ పలకరింపు పన్నీటి జల్లులా అనిపించింది.

"బాగున్నాను మేడమ్ మీరెలా ఉన్నారు? "

"చాలా హాయిగా ఉన్నాను. అరుగో మావారు. " హ్యాండ్ వాష్‌కి వెళ్ళి వస్తున్న భర్తని అర్చనకీ, అర్చనని అతనికీ పరిచయం చేస్తూ అంది. "ఈ అమ్మాయే అర్చన అని నాకిష్టమైన స్టూడెంట్ అని చెప్పాను కదా మీకు చాలాసార్లు."

"ఓ నైస్. హవార్యూ అర్చనా? " అడిగాడు ఆయన. నల్లటి హేమలతకి హ్యాండ్ సం హజ్‌బండ్

అర్చన పల్చగా నవ్వి. "థాంక్యూ సర్. అయామ్ ఫైన్" అంది.

"మళ్ళీ కలుస్తాను మేడమ్.. " అంటూ వెళ్ళబోతున్న అర్చన చేయిపట్టుకుని ఆపుతూ

"ఎక్కడికి? కూర్చో కలిసి తిందాం.." అంటూ తన పక్కన కుర్చీలో కూర్చోబెట్టుకుని "ఏమ్మా ఎక్కడున్నావు? ఏం చేస్తున్నావు? " ప్రశ్నల పరంపర ప్రారంభించింది. తప్పించుకుందామనుకున్న పరిస్థితి ఎదురవడంతో తప్పేలా లేదనుకున్న అర్చన "తరవాత మాట్లాడదాంలే మేడమ్" అంది. ఆమెకిప్పుడు హేమలతతో పర్సనల్‌గా మాట్లాడాలని ఉంది. ఈవిడే సింహాచలం చెప్పిన క్రొత్త ప్రిన్సిపాల్ అని తెలిస్తే ఆవిడ ఇంటికే వెళ్ళేది. కానీ అతను చెప్పలేదు. తాను అడగలేదు. ఇప్పుడు ఆవిడ భర్త ఎదురుగా తన వ్యక్తిగత విషయాలు ఆమెతో చర్చించడం ఇష్టంలేని అర్చన మొహంలో కనిపిస్తున్న అయిష్టత హేమలత సూక్ష్మదృష్టికి రావడంతో ఆమె కూడా ఆ విషయలు వదిలేసి కాలేజీ విషయాలు, లోకాభిరామాయణం మాట్లాడుతూ కడుపునిండా టిఫిను పెట్టించింది.

"రేపు కాలేజీకి రా.." అంటూ అర్చనని ఆహ్వానించి, సెలవు తీసుకుని వెళ్ళిపోయింది.

ఆమె మాటలు, ఆమె ఆప్యాయత అర్చనకి ఏదో అభయం ఇచ్చినట్టు అనిపించింది. ఈ ఒక్కరాత్రి హోటల్లో గడపక తప్పదు అని ఓ నిర్ణయానికి వచ్చి హోటల్ వైపు నడిచింది.

మర్నాడు కాలేజ్‌కి వెళ్ళిన అర్చనని ఆదరంగా ఆహ్వానించింది అర్చన మెల్లిగా సమయం చూసుకుని అంది.

"నాకు కొంతకాలం సుమారు ఆరునెలలు ఆశ్రయం కల్పించండి మేడమ్. మీకు ఋణపడి ఉంటాను. "

"తప్పమ్మా అంత పెద్దమాటలెందుకు? ప్రస్తుతం మన లైబ్రేరియన్ మెటర్నిటీ లీవు మీద వెళ్ళింది. ఆ పోస్టు చేస్తావా నీ డెలవరీ అయిందాకా? " అంది హేమలత.

అంతకన్నా ఏం కావాలి? "తప్పకుండా చేస్తాను. అలాగే నాకేదన్నా హాస్టల్ లో కూడా అకామిడేషన్ ఇప్పించగలరా?"

"ష్యూర్. వైనాట్ నా ఫ్రెండ్ ఒకావిడ రీసెంట్‌గా వర్కింగ్ ఉమెన్స్ హాస్టల్ పెట్టింది. నువ్వక్కడ జాయిన్ అవచ్చు. హాయిగా నిర్భయంగా ఉండచ్చు. "

అర్చన మొహంలో ఆరిపోయిన వెలుగు దివ్యకాంతితో వచ్చినట్టైంది. "థాంక్యూ మేడమ్ థాంక్స్ ఎలాట్." అంది ఉద్వేగంగా..

ఇంతకీ ఇలాంతి పరిస్థితి ఎందుకొచ్చింది? అడిగింది ఆవిడ.

అర్చన కొన్ని క్షణాలు మౌనంగా ఉండి అంది "చెప్తాను. కానీ ఇప్పుడు కాదు. ఇంక ఇక్కడే ఉంటాను కదా. తప్పకుండా చెపుతాను" అంది.

ఆవిడ ఇంక రెట్టించలేదు.

అర్చన జీవితనౌక చిన్న మజిలీలో ఆగింది.

హేమలత దయతో అర్చన ప్రశాంతంగా బాబుకి జన్మనిచ్చింది. బాబుని చూసుకున్నప్పుడు చిన్న మమకారం ఉవ్వెత్తున లేచింది. మాతృత్వం మధురంగా గుండెల్లో సన్నాయి మోగించింది. కానీ, ఆమె ముందు బలంగా నిలబడిన ఒక లక్ష్యం ఆ మమకారాన్ని జయించింది. సన్నాయిలోని శ్రావ్యతను ఆస్వాదించే స్థితిలో లేని తన ఆశక్తతకి తల వంచింది. అర్చన డెలివరీకి వెళ్ళడం, డెలివరికి వెళ్ళిన లైబ్రేరియన్ డ్యూటీలో జాయిన్ అవడం ఒకేసారి జరిగాయి.

ఉన్న ఉద్యోగం ఊడిపోయింది. మళ్ళీ జీవితం ప్రశ్నార్థకంగా మారింది.

ఈసారి ఆమె కళ్ళముందున్న పెద్ద ప్రశ్న బాబు. ఈ బాబునేం చేయాలి? తాడూ బొంగరం లేని ఈ జీవితానికి బాబు నిజంగా ఒక ప్రతిబంధకమే. అలా అని వాడిని ఏ మురుగు కాలవలోనో పడేయాడానికి ఆమె హృదయంలేని కసాయి స్త్రీకాదు. స్త్రీ సహజమైన మాతృత్వపు మమకారం ఆమెలోనూ ఉంది. చిన్ని, చిన్ని పాదాలు, అరచేతులు, నల్లని కనుపాపలు అల్లనల్లన తిప్పుతూ కళ్ళు తెరిచి తనవైపు చూస్తున్న బాబు నన్నేం చేస్తావు అని అడుగుతున్నట్టే అనిపించి ఉలిక్కిపడసాగింది.

బాబుని వాడి తాతగారికి, నాయనమ్మకీ అందించగలిగితే వాడి జీవితం చక్కటి మార్గంలో సాగిపోతుంది. వాడు ఉన్నతంగా ఎదుగుతాడు. ఆ నమ్మకం ఆమెకి ఉంది. పదిరోజులు గడిచి, స్నానం చేయగానే హేమలతకి చెప్పి, హైదరాబాద్ వెళుతున్నానని నమ్మించి బాబుని తీసుకుని బయలుదేరింది.

***

బస్సు హారన్ మోగుతోంది. అర్చన ఉలిక్కిపడింది. కొంచెం ఉంటే బస్సు కిందపడిపోయేది. చాలాసేపటి నుంచీ ఆలోచిస్తూ అక్కడే నిలబడిపోయింది. విశాఖపట్నం వెళ్ళే బస్సులు వెళ్ళిపోయాయా? ఆలోచనలు వదిలించుకుని ఒక్కసారి బస్టాండులో ఉన్న బస్సులపైన పేర్లు చూసింది. పిఠాపురం. విశాఖపట్నం. యస్ తను వెళ్ళాల్సిన బస్సు.

కౌంటర్ వైపు నడవబోతుంటే మరోసారి కళ్ళు తిరిగినట్టు అయింది. పక్కనే ఉన్న కొట్టులో మంచినీళ్ళ బాటిల్ కొనుక్కుని ఓ పక్కగా వెళ్ళి నీళ్ళు నోట్లో పోసుకుని మూడుసార్లు పుక్కిలించింది. మిగిలిన నీళ్ళు తాగింది. తిరిగి కొట్టుదగ్గరకి నడిచి బాయిలర్‌లో మరుగుతున్న కాఫీ వైపు చూసి ఒక కప్పు ఇవ్వమంది.

వేడి, వేడి కాఫీ తాగాక ఎంతో బలం వచ్చినట్టు అనిపించింది. పర్సు తెరిచి డబ్బులిచ్చి కౌంటర్ వైపు నడిచింది. పగలు కాబట్టి రిజర్వేషన్ అవసరంలేదు. టిక్కెటు తీసుకుని కొన్ని క్షణాల్లో కదలబోతున్న బస్సు ఎక్కి సీటులో కూర్చున్నాక రిలాక్స్‌గా వెనక్కి వాలి, కళ్ళు మూసుకుంది.

●●●

అర్చన విశాఖపట్నం బస్ డిపోలో బస్సు దిగింది. ఆ గాలి సోకగానే ఏదో నిశ్చింత. ఏదో ఆశ. పుట్టి పెరిగిన ఊరు. జీవితాన్ని, జీవితానికో లక్ష్యం నిర్ణయించిన ఊరు. కానీ, ఆ లక్ష్యాన్ని నెరవేర్చుకునే అవకాశం కూడా దూరం చేసిన ఊరు.

ఏది ఏమైనా ఇది తన ఊరు. జీవితం ఇక్కడినుంచే ప్రారంబం అయింది. ఇక్కడే కొనసాగింది. ఇక్కడే మధ్యలో బ్రేక్ వేసింది. మళ్ళీ ఇక్కడే పునర్జీవితం ప్రారంభం కావాలి. ఇక్కడే ఈ జీవితం స్థిరపడాలి. స్థిరంగా అనుకుంది.

తప్పకుండా తన లక్ష్యం నెరవేర్చుకుంటుంది. ఇదంతా తాత్కాలికం. సుదీర్ఘమైన ఈ జీవనయానంలో ఇదొక మజిలీ. ఈ మజిలీ దాటి తప్పకుండా తను చేరాల్సిన గమ్యానికి దారి తెలుస్తుంది. యస్. ఆ దారిలో నడిచి వెళ్ళి తప్పకుండా గమ్యం చేరాలి. అందుకు తనకి ఎంతో ఆత్మవిశ్వాసం కావాలి. ఎంతో ధైర్యం కావాలి. ఎవరేమన్నా లక్ష్యపెట్టకూడదు.

అలా అనుకున్నాక ఆమెలో కొత్త శక్తి, ఎంతో ధైర్యం నరనరంలో పాకుతున్న భావన కలిగింది. రోడ్డుమీదకు వచ్చి, చుట్టూ మూగిన ఆటో వాళ్ళల్లో ఒకళ్ళ ఆటో ఎక్కింది.

ఇప్పుడు నేరుగా హోటల్‌కి వెళుతుంది. ఆ తరువాత ఎం చేయాలో, ఎలా ప్లాన్ చేసుకోవాలో ఆలోచించుకోవచ్చు. ఇప్పుడు హోటల్‌కి వెళ్ళడానికి ఎలాంటి అభ్యంతరం, ఎలాంటి నదురు, ఆలోచన భయంలేవు.

ఆటో మంచి హోటల్ ముందు ఆగింది. ఆటో దిగి తన సూట్ కేస్ తీసుకుని నేరుగా హోటల్ ప్రొప్రయిటర్ దగ్గరకు వెళ్ళి రూము తీసుకుంది.

సూట్ కేసు తీసుకుని, రూమ్ తాళం చెవి పట్టుకుని తన వెనకే వస్తున్న హోటల్ బాయ్ ముందు దర్పంగా, ఠీవిగా తనకి ఇచ్చిన గదిలోకి వెళ్ళింది. ఆమె దగ్గర ఇప్పుడు డబ్బుంది. మెడలో, చెవులకి, చేతులకి నాలుగు బంగారం గాజులు, ఫర్వాలేదు. ఉద్యోగం దొరికిందాక సరిపోతుంది. ఇప్పుడు మళ్ళీ వెంటనే ఒక ఉద్యోగం సంపాదించాలి. కొంచెం సేపు రెస్టు తీసుకుని తిరిగి ప్రిన్సిపాల్ దగ్గరికి వెళ్ళాలి. ఇప్పుడా కాలేజీనే తన టార్గెట్. అక్కడ ఉంటేనే ఆ కాలేజీ కరెస్పాండెంటు కొడుకు నాగరాజు మూమెంట్స్ తనకి తెలుస్తాయి.

నాగరాజు... అర్చన పళ్ళుపటపటలాడాయి. డబ్బు, పరపతి ఉపయోగించి తను పెట్టిన కేసు కొట్టేయించాడు. ఎవరూ ఏం చేయలేదని కదా వాడి ధైర్యం అర్చన తల్చుకుంటే ఏం చేయగలదో నిరూపించాలి. వాడి డబ్బుతో ఎంత గొప్ప భవిష్యత్తు నిర్మించుకున్నా దాన్ని పునాది సహా పడేయాలి. ఈ ఒక్క లక్ష్యం నెరవేర్చుకున్నాక భవిష్యత్తు నిర్ణయం తీసుకోవాలి.

వేణుతో పూర్తిగా తెంపులు చేసుకుంది. బాబు అర్చన గుండెల్ని మెలిపెడుతూ.. ఒక నిట్టూర్పు వచ్చింది. కసాయి తల్లి. తను కసాయి తల్లి. ఎంత కసాయిదైనా ఎక్కడికి చేర్చాలో అక్కడికి చేర్చింది. బాబు విషయంలో నిశ్చింతగా ఉండచ్చు. దేవతల్లాంటి ఆ దంపతుల చేతుల్లో బాబు చక్కగా ఎదుగుతాడు. మంచి వ్యక్తిత్వంతో ఎదుగుతాడు. మంచివాడుగా ఎదుగుతాడు. వాడిలో వేణులోని స్వార్థం, నాగరాజులాంటి వాళ్ళలా దుర్మార్గం పిరికితనం, చేతగాని తనం ఇవేవీ ఉండకూడదు. మగాడిలా పెరగాలి. మగాడిలా బతకాలి. మంచి మగాడిలా బతకాలి. ఎప్పటికైనా తాను బాబుని కలుసుకుంటుంది. ఆ రోజున ఎత్తుగా ఎదిగిన వాడిముందు మరుగుజ్జుగా మారి తన దీనగాథ చెప్పుకుంటుంది. వాడు తప్పకుండా క్షమిస్తాడు. అవును క్షమాగుణమే ఆభరణంగా నిష్కల్మషంగా బతికే కృష్ణస్వామి, తాయారమ్మ దంపతుల సంరక్షణలో వాడూ దేవుడే అవుతాడు.

పల్చగా కన్నీటి తెర కప్పేసింది కళ్ళని. కన్నీళ్ళు తుడుచుకుని, సూట్ కేసులోంచి బట్టలు, టవల్, సోప్ తీసుకుని స్నానానికి వెళ్ళింది. నింపాదిగా వేడినీళ్ళతో కాస్సేపు ఆడుకుంటూ స్నానం చేస్తుంటే గుర్తొచ్చింది. తనిప్పుడు బాలింత. అంతా సక్రమంగా ఉండి ఉంటే పసుపు, సున్నిపిండితో నలుగు పెట్టుకుని స్నానం చేయమనేది అమ్మ. తలంటి పోసుకుని, సాంబ్రాణి ధూపం వేసుకోవాల్సిన సమయమిది. బాబుకి ఒంటికి నూనె రాసి, మూడేసి బకెట్లతో నీళ్ళు పోయాల్సింది. వేడినీళ్ళతోపాటు కన్నీళ్ళు కూడా వెచ్చగా జారాయి చెంపలమీదికి.

నేను భార్యను కాను, తల్లిని కాదు. అమ్మా, నాన్నలకి కూతుర్ని కాను. అన్నయ్యకి చెల్లిని కాను. నేనిప్పుడు ఎవరిని? ఒక్కసారి దబ్బనం లాంటి ప్రశ్న గుండెల్లోకి దిగిబడినట్టు అనిపించింది.

నేను అర్చనని. యస్ అయామ్ అర్చన.

మిగిలిన నీళ్ళు గబ గబా పోసుకుని మరో ఆలోచనకి తావివ్వకుండా చక చకా స్నానం కానిచిచ్, ఫ్రెషప్ అయి రిసెప్షన్‌కి ఫోన్ చేసి బ్రేక్ ఫాస్ట్, కాఫీ ఆర్డర్ చేసింది. రిమోట్ తీసుకుని టీ.వి. ఆన్ చేసింది.

కాలింగ్ బెల్ మోగింది. లేచి వెళ్ళి డోర్ తీసింది.

రూమ్ బోయ్. చేతిలో ట్రే. ఆమె పక్కకి తొలిగి దారిచ్చింది. అతను లోపలికి వచ్చి, ట్రే టేబుల్ పై మీద పెట్టి జగ్‌లో ఉన్న నీళ్ళు గ్లాసులో పోసి, పెట్టి వెళ్ళిపోయాడు. డోర్ వేసుకుని వచ్చి కూర్చుని టిఫిన్ తినసాగింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

Post your comments